

Simonsen: Overfor den ærede sidste Taler vil jeg endnu en Gang minde om den Skrivelse fra den danske Dyrslægeforening, som jeg omtalte før. Den fremkom i Anledning af det tidligere fremsatte Lovforslag af 28. Januar 1920, og Dyrslægeforeningen siger deri, at den anser den foreslaaede Centralisation — altsaa med Afleveringspligt — for heldig, og siger videre: „Idet man henviser til, at i Sønderjylland, hvor en saadan Ordning har fungeret i en Aarrække, er man udmærket tilfreds med Ordningen — se vedlagte Skrivelse fra de dansksindede Dyrslæger i Sønderjylland.“ Det var det, jeg brugte som Grundlag for mine Udtalelser før. Saa faar enhver selv afgøre, hvad man tillægger mest Betydning, enten de dansksindede Dyrslæger og Dyrslægeforeningen eller Landboerne dernede. Jeg tænker mig, at Dyrslægerne i dette Tilfælde er de mest sagkyndige.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Refshauge har Ordet for en kort Bemærkning.

Refshauge: Naar der spurgtes, hvordan man havde været tilfreds med Loven i Sønderjylland, gik jeg ud fra, at man ikke tænkte paa Dyrslægerne, men at man tænkte paa Befolkningen, navnlig Landbefolkningen, som dette Forhold ganske særlig vedrører. Den ærede foregaaende Taler siger, at det var de dansksindede Dyrslæger i Sønderjylland, der udtalte sig saaledes. Jeg forstaar ikke, hvad Dansksindethed har med denne Sag at gøre —; forøvrigt er det netop ikke Tilfældet, at Dyrslægeforeningen udelukkende bestaar af dansksindede; men det har da slej intet med denne Sag at gøre. Loven kan i Teorien se meget godt ud, men i Praksis har den virket meget uheldigt. Den er praktiseret paa den Maade, at en bestemt Mand overtager Destruktionen; de kører saa fra Gaard til Gaard og henter Kreaturerne, og hvad enten disse Kreaturer er døde af smitsomme Sygdomme eller ej, kører de med dem fra den ene Gaard til den anden, og de, der skal køre Vognene og sørge for, at Dyrene indlades i Vognene, stamper rundt i Lader og Stalde og bringer maaske Smitte til de Dyr, der er der. Selv rent veterinærmæssigt kan jeg derfor ikke se, at denne Lov har virket paa nogen Maade fordelagtigt. Jeg tror i hvert Fald at kunne sige, at fra den sønderjydske Landbefolkning, som det er gaaet ud over, kan der tilvejebringes en enstemmig Udtalelse om, at den er util-

freds med Loven, og at man ønsker den bort saa snart som muligt. Jeg tror, at jeg her kan tale som sagkyndig og som en Mand, der ved, hvad det er, han taler om, idet jeg har Berøring med den sønderjydske Landbefolkning som vist faa andre.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal kun til det ærede Medlem Hr. Simonsen sige, at naar der kan foregaa, hvad man kalder Kødskandaler under den nuværende Ordning, er dette ikke et Bevis for, at man vilde undgaa saadanne ved at gaa over til obligatorisk Indlevering af selvdøde Kreaturer. Ingen sagkyndig vil hævde, at det at grave selvdøde Dyr ned i Jorden skulde rumme en større Fare, end at man maaske kører med de selvdøde Dyr flere Mil gennem Landskabet. Men at der kan finde Lovovertrædelser Sted under en hvilken som helst Ordning, vil det ærede Medlem ikke kunne undre sig over; og først naar der kommer en Lov, vil der kunne finde Lovovertrædelser Sted. Naar vi vedtager en hvilken som helst Lov, vil vi ikke kunne forhindre, at der finder Lovovertrædelser Sted; mer det, der skal fastslaaes, er, at selvdøde Dyr under ingen Form maa afhændes til dem, hvis Næring det er at sælge Kød til Menneskeføde. Naar Sagen kommer til Behandling i et Udvalg, maa vi kunne opnaa Enighed om, at dette Hovedformaal bliver opfyldt, samtidig med at man tager alle rimelige Hensyn til Befolkningens rimelige Ønsker.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Simonsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Simonsen: En Fortsættelse af den nuværende Tilstand rummer i hvert Fald ingen Mulighed for en Bedring og ingen Mulighed for, at Kødskandalerne ophører. Men det var der dog maaske Sandsynlighed for, at man kunde naa, hvis man gik til en Foranstaltning som den, der var foreslaaet i 1920 af den daværende Landbrugsminister, og det er det, jeg har villet fremhæve. Jeg kan ikke erkende, at Nedgravning er paa-budt i alle Tilfælde i det foreliggende Lovforslag. Jeg kan ikke se rettere, end at Lovforslaget aabner Mulighed for en Sæbefokning eller Hønsefodring og den Slags Ting; og dèr er vi netop ved det svage og det springende Punkt.

Hermed sluttede Forhandlingen.